

Samling af Afgørelser

Sag T-265/17

**ExpressVPN Ltd
mod**

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

»EU-varemærker - international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret -
figurmærket EXPRESSVPN - absolut registreringshindring - påstand om omgørelse - eneste påstand -
afvisning«

Sammendrag – kendelse fra Retten (Niende Afdeling) af 1. februar 2018

*EU-varemærker — klagesag — søgsmål ved Unionens retsinstanser — rettens kompetence —
omgørelse af en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret — bedømmelse af den kompetence, som
appelkammeret er tildelt — enkelt påstand om omgørelse*

*(Rådets forordning nr. 207/2009, art. 45, art. 58, stk. 1, art. 64, stk. 1, art. 65, stk. 3, art. 131 og art. 132,
stk.1)*

Eftersom sagsøgeren i sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen har fremhævet, at sagsøgeren alene har nedlagt påstand om »omgørelse« af den anfægtede afgørelse, »således at varemærket fremmes til registrering«, kan Retten ikke i den foreliggende sag fortolke denne eneste påstand således, at den både tilsigter en annullation og en omgørelse af nævnte afgørelse.

Retten har imidlertid allerede fastslået, at eftersom annullation af hele eller en del af en afgørelse er en forudgående og nødvendig forudsætning for at kunne imødekomme et krav om omgørelse som omhandlet i artikel 65, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 om EU-varemærker (nu artikel 72, stk. 3, i forordning 2017/1001), kan et sådant krav ikke imødekommes, når der ikke er nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

For så vidt som sagsøgeren med sin påstand søger at opnå, »at Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) foretager registrering af varemærket i EU-varemærkeregistret«, skal det under alle omstændigheder bemærkes, at Rettens beføjelse til at omgøre afgørelser tilsiger, at Retten træffer den afgørelse, som appelkammeret burde have truffet ifølge bestemmelserne i forordning nr. 207/2009.

Spørgsmålet om, hvorvidt en påstand om, at Retten omgør et appelkammers afgørelse, kan antages til realitetsbehandling, skal derfor vurderes i lyset af de kompetencer, som dette er tildelt i forordning nr. 207/2009.

Det skal imidlertid bemærkes, at appelkammeret for det første i medfør af artikel 64, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 71, stk. 1, i forordning 2017/1001) efter at have realitetsbehandlet en klage over en afgørelse fra en af de i samme forordnings artikel 58, stk. 1 (nu artikel 66, stk. 1, i forordning 2017/1001), omhandlede afdelinger »enten [kan] omgøre den af afdelingen truffede afgørelse

eller hjemvise sagen til videre behandling i den pågældende afdeling«. Det følger heraf, at appelkammeret ikke har kompetence til at udstede et påbud til den afdeling, hvis afgørelse det behandler.

For det andet skal det bemærkes, at registrering af et EU-varemærke følger af en fastslåelse af, at betingelserne i artikel 45 i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 51 i forordning 2017/1001) er opfyldt, hvorved det præciseres, at EUIPO's afdelinger, som har kompetence til at registrere EU-varemærker, ikke i denne henseende vedtager en formel afgørelse, der kan påklages.

Artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 bestemmer nemlig, at »[s]åfremt ansøgningen er i overensstemmelse med kravene i denne forordning, og der ikke er rejst indsigelse inden for den i artikel 41, stk. 1, omhandlede frist, eller en eventuel indsigelse er endeligt færdigbehandlet ved tilbagetagelse, afvisning eller anden disposition, indføres varemærket og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 87, stk. 2, i registret« (idet artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 nu er artikel 46, stk. 1, i forordning 2017/1001, og idet artikel 87, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 nu er artikel 111 i forordning 2017/1001).

I medfør af artikel 131 i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 160 i forordning 2017/1001) har undersøgerne imidlertid beføjelse til på EUIPO's vegne at træffe afgørelser om ansøgninger om registrering af EU-varemærker, herunder afgørelser i de spørgsmål, der er omhandlet i nævnte forordnings artikel 36, 37 og 68 (nu artikel 41, 42 og 76 i forordning 2017/1001), medmindre en indsigelsesafdeling er kompetent hertil. I medfør af denne forordnings artikel 132, stk. 1 (nu artikel 161, stk. 1, i forordning 2017/1001), henhører afgørelser om indsigelser mod ansøgninger om registrering af EU-varemærker i øvrigt under indsigelsesafdelingerne.

Det følger af artikel 45, stk. 1, artikel 131 og artikel 132, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, at de kompetencer, som undersøgeren og indsigelsesafdelingen er tildelt, ikke omfatter en fastslåelse af, at alle betingelserne i artikel 45 i forordning nr. 207/2009 for registrering af et EU-varemærke er opfyldt.

Det følger heraf, at et appelkammer i forbindelse med en klage over en afgørelse truffet af undersøgeren eller indsigelsesafdelingen efter artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, henset til de kompetencer, som det er tildelt i samme forordnings artikel 64, stk. 1, kan træffe afgørelse om alene visse betingelser for registrering af EU-varemærket, nemlig enten om registreringsansøgningen overholder nævnte forordnings bestemmelser, eller om resultatet af den indsigelse, som ansøgningen kan være genstand for.

Det må følgelig konstateres, at et appelkammer ikke har kompetence til at behandle et krav om, at det skal registrere et EU-varemærke.

Under disse omstændigheder tilkommer det heller ikke Retten at træffe afgørelse om en påstand om omgørelse, hvormed Retten anmodes om at ændre et appelkammers afgørelse i denne retning.

(jf. præmis 14-25)